

Knjiga proroka Joela i laodicejska Crkva adventista sedmoga dana – broj tri

Vinograd crvenoga vina

Jeff Pippenger

2025-12-03

Prethodni smo članak završili pitanjem: „Kad su ovi pojmovi postavljeni, može se postaviti pitanje kako je to da je na 11. rujna knjiga Joela postala poruka koju je Petar prepoznao na Pedesetnicu?”

Petar je ukazivao na to da se Joel ispunjavao na dan Pedesetnice, što je vremenska točka koja označava kraj pentekostnog razdoblja. U pentekostnom razdoblju očitovala se manifestacija Duha Svetoga na početku, a zatim veća manifestacija Duha Svetoga na kraju. Po vjeri, razumijevajući da i Biblija i Duh proroštva primjenjuju Joela na vrijeme kasne kiše, možemo znati da je knjiga proroka Joela postala sadašnja istina 11. rujna; te da će svaki element te knjige govoriti izravno o proročkoj povijesti koja započinje 11. rujna i proteže se sve do sedam posljednjih zala i uključujući ih, što Joel označuje kao „dan Gospodnji“.

Kao što je predloženo tipom 1888., 11. rujna izlaganje laodicejske poruke postalo je sadašnja istina kušnje. Izaija istu tu poruku predložuje u pedeset osmom poglavlju glasom trube koji Božjem narodu pokazuje njihove prijestupe. „Dan“ kada Izaija počinje podizati svoj glas kao trubu isti je dan kada pjeva pjesmu o vinogradu.

U onaj dan pjevajte joj: Vinograd vina crvenoga. Ja ga, Gospod, čuvam; natapat ću ga svakoga časa; da ga tko ne ošteti, čuvat ću ga noću i danju. Gnjeva nema u meni: tko bi mi u boju suprotstavio drač i trnje? Prošao bih kroz njih, spalio bih ih zajedno. Ili neka se uhvati za moju snagu, da sklopi mir sa mnom; i sklopit će mir sa mnom. On će učiniti da oni od Jakova puste korijen; Izrael će procvasti i pupati, i napunit će lice svijeta plodom. Izaija 27:2–6.

Duhovni suvremeni „Izrael će cvasti i pupati te lice svijeta ispuniti plodom” tijekom razdoblja kasne kiše, jer rana kiša uzrokuje pupanje i cvjetanje biljke, a kasna kiša donosi plod. Kada su se zgrade New Yorka srušile 11. rujna, sišao je moćni anđeo iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja i kasna je kiša počela rositi. U to su vrijeme Božji stražari trebali zatrubiti trubom laodicejskoj crkvi. Izaijina poruka, koja prepoznaje grijehe Božjeg naroda, ujedno je i pjesma o vinogradu crvenoga vina. Prvo poglavlje Joela upravo je ta poruka.

Riječ Gospodnja koja dođe Joelu, sinu Petuelovu.

Čujte ovo, starci, i poslušajte, svi stanovnici zemlje. Je li se ovo dogodilo u vaše dane, ili čak u dane vaših otaca? Pripovjedite o tome svojoj djeci, i neka vaša djeca pripovjedu svojoj djeci, a njihova djeca drugomu naraštaju.

Što je ostavio skakavac palmerworm, to je pojeo skakavac; i što je ostavio skakavac, to je pojeo skakavac cankerworm; i što je ostavio skakavac cankerworm, to je pojeo skakavac caterpillar.

Probudite se, pijanci, i plačite; i jaučite, svi vi koji pijete vino, zbog mladoga vina; jer vam je otrgnuto od usta.

Jer narod je došao na moju zemlju, silan i bez broja; zubi su mu zubi lavlji, i ima očnjake velikoga lava. Opustošio je moju lozu i ogulio moju smokvu; sasvim ju je ogolio i odbacio, grane su joj pobijeljele. Tuguj kao djevica opasana kostrijeti za mužem svoje mladosti. Prinos od žita i ljevanica ukinuti su iz doma Gospodnjega; svećenici, službenici Gospodnji, tuguju. Polje je opustošeno, zemlja tuguje; jer je žito uništeno, novo se vino osušilo, ulje malakše.

Postidite se, o ratari; naričite, o vinogradari, zbog pšenice i zbog ječma, jer je propala žetva polja. Vinova loza se osušila, i smokva klone; šipak, i palma također, i jabuka, doista sva stabla poljska, usahnula su; jer je iščeznula radost od sinova čovječjih.

Opašite se i naričite, svećenici; jaučite, službenici žrtvenika; dođite, provedite noć u kostrijeti, službenici Boga mojega; jer je od Doma Boga vašega uskraćena prinostnica i ljevanica. Proglasite post, sazovite svečani zbor, skupite starješine i sve stanovnike zemlje u Dom Gospodina, Boga svojega, i vapijte Gospodinu: Jao zbog toga dana! Jer je blizu Dan Gospodinov, i doći će kao propast od Svemogućega. Nije li nam hrana istrgnuta pred očima, i radost i veselje iz Doma Boga našega? Sjeme je sagnjilo pod svojim grudama, žitnice su opustošene, spremišta su porušena, jer je žito usahnulo. Kako stenje stoka! Krda goveda smetena su, jer nemaju paše; i stada ovaca opustošena su.

Gospode, k tebi ću vapiti: jer oganj je proždrio pašnjake pustinje, i plamen je spalio sva stabla u polju. I zvijeri poljske vapi k tebi: jer su presušili potoci vodeni, i oganj je proždrio pašnjake pustinje. Joel 1,1–20.

Prvo poglavlje Joela govori o razorenju Božjega vinograda. Izaija utvrđuje „onaj dan” kao dan kada počinje kasna kiša, jer biljke toga dana počinju cvasti i pupati. Činjenica da nas Izaija obavještava da će Božji narod „pustiti korijen”, „cvasti i pupati” te ispuniti zemlju „plodom” prikazuje postupnu povijest u tri koraka. Biljka pušta „korijen” u zemlji. „Pustiti korijen” stoga znači stajati na tlu, koje je prizemlje ili temelj. Oni koji „izađu iz Jakova” „puštaju korijen”, a zatim se nazivaju „Izrael”. Oni koji izađu iz laodicejskog iskustva tada se nazivaju filadelfjcima, premda zadržavanje toga iskustva zahtijeva pobjedu u procesu kušnje koji završava nedjeljnim zakonom.

Proročki odnos Jakova, (varalice) i Izraela, (pobjednika) pokazuje da se u 9/11 oni koji „puste korijenje” vraćanjem temeljima, tada i ondje upuštaju u saveznički odnos. Proročki, promjena imena simbol je saveza, kao što je prikazano u prijelazu od Abrama k Abrahamu, od Saraje k Sari, od Jakova k Izraelu i drugdje. U retku, oni koji su se u 9/11 vratili starim temeljnim istinama stupili su u saveznički odnos dok je kiša počela stvarati cvjetove i pupove. U vrijeme zakona o nedjelji sav će svijet biti ispunjen „plodom”, jer će tada kiša biti izlivena bez mjere.

Izaija se mora slagati s Izaijom, i naravno sa svim ostalim prorocima, ali Izaija treba podići svoj glas kao trubu i pokazati laodicejskim adventistima sedmoga dana njihove grijehe u kontekstu pjesme o vinogradu. Tu je pjesmu Isus izgovorio u prispodobi o vinogradu. Vinograd Ga je naveo na plač dok je, posljednji put prije križa, gledao nad Jeruzalemom; znajući da je drevni Izrael

stigao do kraja vremena svoje kušnje i da biva mimoilažen kao Božji zavjetni narod. Istodobno je Krist sklapao savez s narodom koji će donositi prikladne plodove iz Božjega vinograda. Bilo da je riječ o izvještaju o vinogradu kod Jošue na početku ili kod Isusa na svršetku, oni koji su postali novi zavjetni narod predočavali su sto četrdeset i četiri tisuće.

Krist je govorio o Izaijinu proročanstvu o vinogradu, kao i sestra White.

„Prispodoba o vinogradu ne odnosi se samo na židovski narod. Ona ima pouku i za nas. Crkva u ovom naraštaju od Boga je obdarena velikim prednostima i blagoslovima, i On očekuje odgovarajuće plodove.“ Christ Object Lessons, 296.

Poučno je pročitati odlomak koji vodi do posljednje izjave iz Duha proroštva.

„23. poglavlje — Gospodnji vinograd“

„Židovski narod“

„Prispodobu o dva sina slijedila je prispodoba o vinogradu. U prvoj je Krist pred židovske učitelje stavio važnost poslušnosti. U drugoj je ukazao na bogate blagoslove podarene Izraelu te je u njima pokazao Božje pravo na njihovu poslušnost. Predočio im je slavu Božje namjere, koju su poslušnošću mogli ispuniti. Podigavši veo s budućnosti, pokazao je kako, neispunjenjem Njegove namjere, sav narod gubi Njegov blagoslov i navlači propast na sebe.“

“‘Bijaše neki domaćin’, reče Krist, ‘koji zasađi vinograd, ogradi ga unaokolo, iskopa u njemu tijesak i sagradi kulu, te ga iznajmi vinogradarima i otputova u daleku zemlju.’”

„Opis ovoga vinograda daje prorok Izaija: ‘Sada ću zapjevati svojemu ljubljenu pjesmu svojega ljubljenoga o Njegovu vinogradu. Moj ljubljeni ima vinograd na vrlo rodnu brežuljku; i ogradio ga je, i iz njega odstranio kamenje, i zasađio ga plemenitom lozom, i sagradio kulu usred njega, i također načinio u njemu tijesak za vino; i očekivao je da će roditi groždem.’ Izaija 5,1.2.

„Ratar bira komad zemlje iz pustinje; ograđuje ga, krči i obrađuje te ga sadi odabranom lozom, očekujući bogatu žetvu. Od te čestice zemlje, u njezinoj nadmoći nad neobrađenom pustoši, očekuje da mu ukaže čast pokazujući rezultate njegove skrbi i truda uložениh u njezino obrađivanje. Tako je Bog izabrao narod iz svijeta da bude poučen i odgojen po Kristu. Prorok kaže: ‘Vinograd Jahve nad Vojskama dom je Izraelov, i ljudi Judini nasad su njegov mili.’ Izaija 5,7. Tom je narodu Bog podario velike prednosti, bogato ga blagoslovivši iz obilja svoje dobrote. Očekivao je da će mu oni iskazati čast donoseći rod. Trebali su objaviti načela njegova kraljevstva. Usred paloga, opakoga svijeta trebali su predstavljati Božji karakter.“

Kao vinograd Gospodnji, trebali su donositi rod posve drukčiji od onoga poganskih naroda. Ti su se idolopoklonički narodi predali činjenju zla. Nasilju i zločinu, pohlepi, tlačenju i najpokvarenijim postupcima odavali su se bez ikakva obuzdavanja. Bezakonje, izopačenost i bijeda bili su plodovi pokvarenoga stabla. U izrazitoj suprotnosti trebao je biti rod koji se donosio na trsu Božje sadnje.

„Prednost je židovskog naroda bila da predstavlja Božji karakter onako kako je bio otkriven Mojsiju. Kao odgovor na Mojsijevu molitvu: ‘Pokaži mi svoju slavu’, Gospodin je obećao: ‘Učinit ću da sva moja dobrota prođe ispred tebe.’ Izlazak 33,18.19. ‘I Gospodin prođe ispred njega i objavi: Gospodin, Gospodin, Bog milosrdan i milostiv, spor na gnjev, i obilan dobrotom i istinom, iskazujući milost tisućama, opraštajući bezakonje, prijestup i grijeh.’ Izlazak 34,6.7. To je bio rod koji je Bog želio od svojega naroda. U čistoći njihova karaktera, u svetosti njihova života, u njihovu milosrđu i ljubaznosti i suosjećanju, trebali su pokazati da je ‘Zakon Gospodnji savršen, dušu obraća.’ Psalam 19,7.“

„Preko židovskog naroda bila je Božja namjera podariti obilne blagoslove svim narodima. Preko Izraela trebao se pripremiti put za širenje Njegove svjetlosti na sav svijet. Narodi svijeta, slijedeći pokvarene običaje, izgubili su spoznaju o Bogu. Ipak, u svojoj milosti Bog ih nije zbrisao s lica zemlje. Namjeravao im je pružiti priliku da Ga upoznaju preko svoje crkve. Odredio je da načela objavljena preko Njegova naroda budu sredstvo za obnovu Božje moralne slike u čovjeku.“

„Radi ostvarenja te svrhe Bog je pozvao Abrahama da izađe iz svoje idolopokloničke rodbine i zapovjedio mu da prebiva u kanaanskoj zemlji. ‘Od tebe ću učiniti velik narod’, rekao je, ‘i blagoslovit ću te, i uzveličat ću ime tvoje; i ti ćeš biti blagoslov.’ Postanak 12,2.

„Abrahamovi potomci, Jakov i njegovo potomstvo, bili su odvedeni u Egipat kako bi usred toga velikog i opakog naroda mogli otkriti načela Božjega kraljevstva. Josipova čestitost i njegovo čudesno djelo u očuvanju života svega egipatskog naroda bili su prikaz Kristova života. Mojsije i mnogi drugi bili su svjedoci za Boga.

„Izvođeci Izraela iz Egipta, Gospodin je ponovno očitovao svoju moć i svoje milosrđe. Njegova čudesna djela u njihovu izbavljenju iz ropstva i njegovo postupanje s njima na njihovu putovanju kroz pustinju nisu bila samo na njihovu korist. Ona su trebala biti zorna pouka okolnim narodima. Gospodin se objavio kao Bog iznad svake ljudske vlasti i veličine. Znakovi i čudesa koja je učinio za svoj narod pokazali su njegovu vlast nad prirodom i nad najvećima među onima koji su obožavali prirodu. Bog je prošao kroz oholu zemlju egipatsku kao što će proći kroz zemlju u posljednje dane. Ognjem i olujom, potresom i smrću, veliki JA JESAM otkupio je svoj narod. Izveo ih je iz zemlje ropstva. Vodio ih je kroz ‘veliku i strašnu pustinju, u kojoj bijahu zmije vatrene i štipavci i suša.’ Ponovljeni zakon 8:15. Izveo im je vodu iz ‘stijene kremenite’ i hranio ih ‘žitom nebeskim’. Psalam 78:24. ‘Jer’, reče Mojsije, ‘Gospodnji je dio njegov narod; Jakov je baštinski dio njegov. Nađe ga u zemlji pustoji, i u pustoši urlajuće pustinje; okruži ga, pouči ga, čuva ga kao zjenicu oka svoga. Kao što orao podiže svoje gnijezdo, leprša nad svojim mladima, širi svoja krila, uzima ih, nosi ih na svojim krilima: tako ga je Gospodin sam vodio, i s njim ne bijaše tuđega boga.’ Ponovljeni zakon 32:9–12. Tako ih je priveo k sebi da prebivaju kao pod sjenom Svevišnjega.“

Krist je bio vođa sinova Izraelovih u njihovim lutanjima pustinjom. Obavijen stupom od oblaka danju i stupom od ognja noću, vodio ih je i upravljao njima. Sačuvao ih je od pogibli pustinje, uveo ih je u zemlju obećanja, i pred očima svih naroda koji nisu priznavali Boga utvrdio je Izraela kao svoju vlastitu izabranu baštinu, vinograd Gospodnji.

„Ovom su narodu bile povjerene objave Božje. Bio je ograđen propisima Njegova Zakona, vječnim načelima istine, pravde i čistoće. Poslušnost tim načelima trebala je biti njegova zaštita, jer bi ga sačuvala od samouništenja grešnim postupcima. I kao kula u vinogradu, Bog je usred zemlje postavio svoj sveti hram.

„Krist je bio njihov učitelj. Kao što je bio s njima u pustinji, tako je i dalje trebao biti njihov učitelj i vođa. U Svetišću i Hramu njegova je slava prebivala u svetoj Šekini nad Pomirilištem. Za njihovu je dobrobit neprestano očitovao bogatstvo svoje ljubavi i strpljivosti.

„Bog je želio učiniti od svoga naroda Izraela hvalu i slavu. Dana im je svaka duhovna prednost. Bog im nije uskratio ništa što bi pogodovalo oblikovanju karaktera koji bi ih učinio Njegovim predstavnicima.“

Njihova poslušnost Božjem zakonu učinila bi ih čudom blagostanja pred narodima svijeta. Onaj koji im je mogao dati mudrost i vještinu u svakom umjetničkom poslu nastavio bi biti njihov učitelj te bi ih oplemenio i uzvisio poslušnošću Njegovim zakonima. Kad bi bili poslušni, bili bi sačuvani od bolesti koje su pogađale druge narode i bili bi blagoslovljeni snagom uma. Slava Božja, Njegovo veličanstvo i sila, trebali su se otkriti u svem njihovu blagostanju. Oni su trebali biti kraljevstvo svećenika i knezova. Bog ih je opskrbio svakom mogućnošću da postanu najveći narod na zemlji.

„Na posve nedvojben način Krist im je po Mojsiju iznio Božju namjeru i jasno obznanio uvjete njihova blagostanja. ‘Ti si svet narod Gospodu, Bogu svojemu’, rekao je; ‘tebe je Gospod, Bog tvoj, izabrao da budeš Njegov osobit narod mimo sve narode koji su na licu zemlje.... Znaj dakle da je Gospod, Bog tvoj, Bog, vjerni Bog, koji drži savez i milosrđe s onima koji Ga ljube i drže Njegove zapovijedi do tisuću naraštaja.... Stoga drži zapovijedi, uredbe i zakone koje ti danas zapovijedam da ih vršiš. I dogodit će se, budeš li slušao ove zakone, držao ih i vršio, da će Gospod, Bog tvoj, držati prema tebi savez i milosrđe za koje se zakleo tvojim ocima; i ljubiti će te, blagoslivljati te i umnožit će te; blagoslovit će i plod utrobe tvoje i plod zemlje tvoje, žito tvoje, vino tvoje i ulje tvoje, prirast goveda tvojih i stada ovaca tvojih, u zemlji za koju se zakleo tvojim ocima da će ti je dati. Bit ćeš blagoslovljen više od svih naroda.... I Gospod će ukloniti od tebe svaku bolest i neće pustiti na tebe nijednu od zlih egipatskih bolesti koje poznaješ.’ Ponovljeni zakon 7,6, 9, 11–15.“

„Kad bi držali Njegove zapovijedi, Bog im je obećao dati ponajbolju pšenicu i izvesti im med iz stijene. Dugim bi ih životom nasitio i pokazao im svoje spasenje.“

„Neposlušnošću Bogu Adam i Eva izgubili su Eden, a zbog grijeha cijela je zemlja bila prokleta. Ali ako bi Božji narod slijedio Njegove upute, njihova bi zemlja bila vraćena plodnosti i ljepoti. Sam im je Bog dao upute u pogledu obrađivanja tla, i oni su trebali surađivati s Njime u njegovoj obnovi. Tako bi cijela zemlja, pod Božjom upravom, postala zorna pouka o duhovnoj istini. Kao što bi zemlja, u poslušnosti Njegovim prirodnim zakonima, donosila svoja bogatstva, tako su i srca naroda, u poslušnosti Njegovu moralnom zakonu, trebala odražavati obilježja Njegova karaktera. Čak bi i neznabošci prepoznali nadmoć onih koji služe i štiju živoga Boga.“

„Evo,“ reče Mojsije, „naučio sam vas uredbama i zakonima, kako mi je zapovjedio Gospodin, moj Bog, da tako činite u zemlji u koju idete da je zaposjednete. Držite ih dakle i vršite ih; jer to je vaša mudrost i vaš razum pred očima narodâ, koji će čuti sve ove uredbe pa reći: Zaista je ovaj veliki narod mudar i razuman puk. Jer koji je to narod tako velik da su mu bogovi tako blizu kao što je Gospodin, naš Bog, nama, u svemu za što Ga prizivamo? I koji je to narod tako velik da ima uredbe i zakone tako pravedne kao sav ovaj Zakon koji danas stavljam pred vas?“ Ponovljeni zakon 4:5–8.

„Djeca Izraelova trebala su zaposjesti sav teritorij koji im je Bog odredio. Oni narodi koji su odbacili štovanje i službu pravomu Bogu trebali su biti lišeni svoje baštine. Ali Božja je namjera bila da se objavom Njegova karaktera preko Izraela ljudi privuku k Njemu. Cijelomu svijetu trebao je biti upućen poziv evanđelja. Kroz pouku o žrtvenoj službi Krist je trebao biti uzdignut pred narodima, i svi koji bi pogledali na Njega trebali su živjeti. Svi koji bi se, poput Rahabe, Kanaanke, i Rute, Moapke, odvrtili od idolopoklonstva k štovanju pravoga Boga, trebali su se pridružiti Njegovu izabranom narodu. Kako se broj Izraelaca povećavao, trebali su proširivati svoje granice, dok njihovo kraljevstvo ne bi obuhvatilo svijet.“

„Bog je želio dovesti sve narode pod svoju milostivu vladavinu. Želio je da zemlja bude ispunjena radošću i mirom. Stvorio je čovjeka za sreću i čezne ispuniti ljudska srca mirom neba. Želi da obitelji na zemlji budu simbol velike obitelji na nebu.“

„Ali Izrael nije ispunio Božju namjeru. Gospodin je objavio: ‘A ja te zasadih kao plemenitu lozu, sasvim pravo sjeme; kako si se onda izrodila u izopačeni trs tuđe loze preda Mnom?’ Jeremija 2,21. ‘Izrael je prazna loza, rod donosi samome sebi.’ Hošea 10,1. ‘A sada, stanovnici jeruzalemski i ljudi Judini, prosudite, molim vas, između Mene i vinograda Mojega. Što se još moglo učiniti vinogradu Mojemu, a da mu nisam učinio? Zašto, kad očekivah da rodi grožđem, rodi divljim grožđem? A sada, hajde da vam kažem što ću učiniti vinogradu svojemu: uklonit ću ogradu njegovu, i bit će obršten; srušit ću zid njegov, i bit će pogažen. Opustošit ću ga; neće se orezivati niti okopavati, nego će u njemu izrasti trnje i drač; i oblacima ću zapovjediti da ne dažde na nj. Jer ... očekivao je pravdu, a gle, nepravda; pravednost, a gle, vapaj.’ Izaija 5,3–7.”

„Gospodin je preko Mojsija stavio pred svoj narod posljedicu nevjernosti. Odbijajući držati Njegov Savez, odcijepili bi se od Božjega života i Njegov blagoslov ne bi mogao doći na njih. ‘Čuvaj se’, reče Mojsije, ‘da ne zaboraviš Gospodina, Boga svojega, ne držeći Njegovih zapovijedi, i Njegovih uredaba, i Njegovih zakona, koje ti danas zapovijedam: da, kad budeš jeo i nasitio se, i sagradio lijepe kuće te se nastanio u njima; i kad se namnože tvoja goveda i tvoja sitna stoka, i namnoži se tvoje srebro i tvoje zlato, i namnoži se sve što imaš; da se tada tvoje srce ne uzoholi i da ne zaboraviš Gospodina, Boga svojega.... I da ne rekneš u svome srcu: Moja sila i snaga moje ruke pribavila mi je ovo bogatstvo.... I bit će, ako doista zaboraviš Gospodina, Boga svojega, te pođeš za drugim bogovima, i njima služiš, i njima se klanjaš, svjedočim vam danas da ćete zasigurno propasti. Kao narodi koje Gospodin zatire pred vašim licem, tako ćete propasti, zato što niste htjeli poslušati glas Gospodina, Boga svojega.’ Ponovljeni zakon 8,11–14.17.19.20.”

„Židovski narod nije poslušao upozorenje. Zaboravili su Boga i izgubili iz vida svoju uzvišenu prednost kao Njegovi predstavnici. Blagoslovi koje su primili nisu donijeli blagoslov svijetu.

Sve svoje prednosti prisvojili su za vlastito uzdizanje. Okrali su Boga za službu koju je od njih zahtijevao, a svoje su bližnje zakinuli za vjersko vodstvo i sveti primjer. Poput stanovnika pretpotopnoga svijeta, slijedili su svaku zamisao svojih zlih srca. Tako su učinili da svete stvari izgledaju kao lakrdija, govoreći: 'Hram Jahvin, hram Jahvin, ovo je' (Jeremija 7,4), dok su u isto vrijeme pogrešno prikazivali Božji karakter, sramotili Njegovo ime i oskvrnjivali Njegovo svetište.“

„Vinogradari kojima je bilo povjereno Gospodnje vinogradarstvo iznevjerili su svoje povjerenje. Svećenici i učitelji nisu bili vjerni poučavatelji naroda. Nisu pred njima držali Božju dobrotu i milosrđe ni Njegovo pravo na njihovu ljubav i službu. Ti su vinogradari tražili vlastitu slavu. Željeli su prisvojiti plodove vinograda. Njihova je težnja bila privući pozornost i počast sebi.“

„Krivnja tih vođa u Izraelu nije bila poput krivnje običnoga grešnika. Ti su ljudi stajali pod najsvećanijom obvezom prema Bogu. Obvezali su se poučavati: 'Ovako govori Gospodin' i unositi strogu poslušnost u svoj praktični život. Umjesto da to čine, izopačavali su Pisma. Na ljude su stavljali teška bremena, namećući obrede koji su sezali do svakoga koraka u životu. Narod je živio u neprestanom nemiru, jer nije mogao ispuniti zahtjeve što su ih postavili rabini. Kad su uvidjeli nemogućnost držanja zapovijedi koje su ljudi načinili, postali su nemarni prema Božjim zapovijedima.

„Gospodin je poučio svoj narod da je On vlasnik vinograda i da su im svi njihovi posjedi povjereni na uporabu za Njega. No svećenici i učitelji nisu obavljali djelo svoje svete službe kao da rukuju Božjim vlasništvom. Sustavno su Ga zakidali za sredstva i mogućnosti koje su im bile povjerene za unapređenje Njegova djela. Njihova lakomost i pohlepa učinile su da ih preziru čak i neznabošci. Tako je neznabožački svijet dobio povoda da pogrešno protumači Božji karakter i zakone Njegova kraljevstva.“

„Očinskim srcem Bog je podnosio svoj narod. Preklinjao ih je milostima danima i milostima uskraćenima. Strpljivo je iznosio pred njih njihove grijeha i u dugotrpeljivosti čekao njihovo priznanje. Proroci i glasnici bili su poslani da zastupaju Božji zahtjev prema vinogradarima; ali umjesto da budu primljeni, s njima se postupalo kao s neprijateljima. Vinogradari su ih progonili i ubijali. Bog je slao još druge glasnike, ali i oni su bili primljeni na isti način kao i prvi, samo što su vinogradari pokazivali još odlučniju mržnju.

„Kao posljednje sredstvo, Bog je poslao svojega Sina govoreći: 'Poštovat će mojega Sina.' Ali njihov ih je otpor učinio osvetoljubivima te su među sobom rekli: 'Ovo je baštinik; dodite, ubijmo ga i prisvojimo njegovu baštinu.' Tada će nama ostati da uživamo u vinogradu i da s plodom činimo što nam je volja.

„Židovski poglavari nisu ljubili Boga; stoga su se odvojili od Njega i odbacili sve Njegove ponude za pravednu nagodbu. Krist, Ljubljeni Božji, došao je zahtijevati prava Vlasnika vinograda; ali vinogradari su prema Njemu postupali s očitim prezirom, govoreći: Nećemo da ovaj vlada nad nama. Zavidjeli su Kristu na ljepoti Njegova karaktera. Njegov način poučavanja bio je daleko nadmoćniji njihovu, i bojali su se Njegova uspjeha. Prekoravao ih je, razotkrivajući njihovo licemjerje i pokazujući im sigurne posljedice njihova djelovanja. To ih

je dovodilo do ludila. Trpjeli su ukore koje nisu mogli ušutkati. Mrzili su visoko mjerilo pravednosti koje je Krist neprestano iznosio. Vidjeli su da ih Njegov nauk dovodi onamo gdje će njihova sebičnost biti razotkrivena, i odlučili su Ga ubiti. Mrzili su Njegov primjer istinoljubivosti i pobožnosti te uzvišenu duhovnost koja se otkrivala u svemu što je činio. Cijeli Njegov život bio je ukor njihovoj sebičnosti, a kada je došla završna kušnja, kušnja koja je značila poslušnost za život vječni ili neposlušnost za vječnu smrt, odbacili su Sveca Izraelova. Kad se od njih tražilo da biraju između Krista i Barabe, povikali su: 'Pusti nam Barabu!' Luka 23,18. A kad je Pilat upitao: 'Što ću onda s Isusom?' oni su žestoko povikali: 'Neka se razapne!' Matej 27,22. 'Zar da razapnem vašega Kralja?' upitao je Pilat, a od svećenika i poglavara došao je odgovor: 'Nemamo kralja osim cara.' Ivan 19,15. Kad je Pilat oprao ruke, govoreći: 'Nevin sam od krvi ovoga pravednika', svećenici su se pridružili neukom mnoštvu i strastveno izjavili: 'Krv njegova na nas i na djecu našu.' Matej 27,24.25."

„Tako su židovski vođe učinili svoj izbor. Njihova je odluka zabilježena u knjizi koju je Ivan vidio u ruci Onoga koji sjedi na prijestolju, u knjizi koju nitko nije mogao otvoriti. U svojoj osvetoljubivosti ta će se odluka pojaviti pred njima u dan kad Lav iz Judina plemena otvori pečate te knjige."

„Židovski je narod njegovao misao da su miljenici neba i da uvijek trebaju biti uzdignuti kao Božja crkva. Tvrdili su da su Abrahamova djeca, a temelj njihova napretka činio im se tako čvrstim da su prkosili i zemlji i nebu da ih liše njihovih prava. Ali životom nevjernosti pripremali su se za osudu neba i za odvojenje od Boga.

„U prisposobi o vinogradu, nakon što je Krist pred svećenicima prikazao njihov vrhunac bezbožnosti, postavio im je pitanje: 'Kada, dakle, dođe gospodar vinograda, što će učiniti tim vinogradarima?' Svećenici su pripovijest pratili s dubokim zanimanjem i, ne razmišljajući o tome kako se predmet odnosi na njih same, pridružili su se narodu u odgovoru: 'Zlo će pogubiti te zle ljude, a svoj će vinograd dati drugim vinogradarima, koji će mu davati plodove u njihovo vrijeme.'"

„Nesvjesno su izrekli vlastitu osudu. Isus ih je pogledao, i pod Njegovim prodornim pogledom znali su da čita tajne njihovih srca. Njegovo božanstvo zasjalo je pred njima nepogrešivom silom. U vinogradarima su vidjeli sliku samih sebe te su nehotice uzvknuli: 'Bože sačuvaj!'"

„Svečano i sa žaljenjem Krist je upitao: 'Zar nikada niste čitali u Pismima: Kamen koji odbaciše graditelji, taj postade kamen zaglavni; to je djelo Gospodnje i čudesno je u našim očima? Zato vam kažem: Kraljevstvo Božje oduzet će se od vas i dat će se narodu koji donosi njegove plodove. I tko god padne na taj kamen, razbit će se; a na koga god on padne, satrt će ga u prah.'"

„Krist bi odvratio propast židovskoga naroda da Ga je narod primio. Ali zavist i ljubomora učinile su ih neumoljivima. Odlučili su da Isusa iz Nazareta neće primiti kao Mesiju. Odbacili su Svjetlo svijeta, i otada su njihovi životi bili obavijeni tamom poput ponoćne tame. Prorečena propast snašla je židovski narod. Njihove vlastite žestoke strasti, neobuzdane, prouzročile su njihovu propast. U svojem slijepom bijesu uništavali su jedni druge. Njihova buntovna, tvrdokorna oholost navukla je na njih gnjev njihovih rimskih osvajača. Jeruzalem je

bio razoren, hram pretvoren u ruševine, a njegovo mjesto preorano kao njiva. Sinovi Judini poginuli su na najstrašnije načine. Milijuni su bili prodani da služe kao robovi u poganskim zemljama.”

„Kao narod, Židovi nisu uspjeli ispuniti Božju namjeru, te im je vinograd bio oduzet. Povlastice koje su zloupotrijebili i djelo koje su zanemarili, bilo je povjereno drugima.“

„Prispodoba o vinogradu ne odnosi se samo na židovski narod. Ona nosi pouku za nas. Crkva u ovom naraštaju obdarena je od Boga velikim prednostima i blagoslovima, i On očekuje odgovarajuće plodove.” Christ’s Object Lessons, 284–296.

Knjiga proroka Joela prepoznaje povijest kasne kiše na svršetku svijeta. Kasna kiša jest Božja posljednja opomenjska poruka trećega anđela iz Otkrivenja četrnaest. Premda kasna kiša predstavlja poruku trećega anđela, ona također predstavlja proces priopćavanja između Božanstva i čovječanstva, kako je simboliziran Zaharijinim zlatnim uljem, ranom i kasnom kišom, vatrom s oltara i drugim prikazima. Kasna kiša nije samo poruka i proces priopćavanja između Boga i čovjeka, nego je ona i jedina posvećena „metodologija” proučavanja Biblije koja se održava u Božjoj Riječi. Ta metodologija jest Izaijino „redak po redak”, koje se nalazi u dvadeset osmom poglavlju.

Na početku drevnoga, a isto tako i suvremenoga Izraela, Bog, „vinogradar“, izvede Izrael „iz pustinje“. Bilo da je riječ o ropstvu od četiri stotine i trideset godina u Egiptu ili o ropstvu mračnoga doba od 538. do 1798., Izrael bijaše izveden iz „pustinje“, jer je „pustinja“ simbol ropstva i sužanjstva. Bilo drevni doslovni Izrael ili suvremeni duhovni Izrael, Bog ih je izbavio iz pustinjskoga sužanjstva i „utvrdio“ ih „kao Svoj izabrani posjed, Gospodnji vinograd“, pozvane da budu svećenici i knezovi kojima je „povjerena“ prednost da predstavljaju „Božje objave“. „Objave“ su za drevni Izrael bile Zakon, a za suvremeni Izrael i Zakon i proročanstva.

„Bog je pozvao svoju crkvu u ovom vremenu, kao što je pozvao drevni Izrael, da stoji kao svjetlo na zemlji. Moćnim sjekačem istine, porukama prvoga, drugoga i trećega anđela, odvojio ih je od crkava i od svijeta kako bi ih doveo u svetu blizinu sa samim sobom. Učinio ih je čuvarima svoga zakona i povjerio im velike istine proročanstva za ovo vrijeme. Kao i sveti proročki navodi povjereni drevnom Izraelu, i ovo je sveta povjerba koju treba prenijeti svijetu. Tri anđela iz Otkrivenja 14 predstavljaju narod koji prihvaća svjetlo Božjih poruka i izlazi kao Njegovi poslanici da pronese upozorenje po svojoj dužini i širini zemlje.“ Testimonies, svezak 5, 455.

Suvremeni je Izrael bio određen naviještati glasni poklik trećega anđela pod silom pozne kiše, dok u svojem osobnom iskustvu očituje Kristov karakter pod silom Duha Svetoga. Glasni poklik trećega anđela ispunjava se tijekom izlivanja pozne kiše, u vrijeme kada se promiče lažna poruka pozne kiše o miru i sigurnosti od strane jedne skupine ljudi opijenih vinom Babilona. To su Izaijini pijanci Efrajimovi i Joelovi vinopije kojima je novo vino odsječeno od usta. Oni koji primaju istinsku poruku pozne kiše prikazani su Danielom, Mišaelom, Hananijom i Azarijom, koji su odbacili babilonsku hranu radi nebeske hrane. To su sto četrdeset i četiri tisuće koji pjevaju pjesmu Mojsijevu i Janjetovu, ali i pjesmu o vinogradu, jer je prispodoba o vinogradu ispunjena u povijesti

Mojšija na početku savezničkog odnosa drevnoga Izraela, a ponovno je ispunjena na kraju savezničkog odnosa drevnoga Izraela u povijesti Janjeta.

Pjesma o vinogradu završava time što je nekadašnji saveznički narod zaobiđen dok se novi saveznički narod zaručuje s Gospodinom. Gospodin je zaobišao one koji su umrli tijekom četrdesetogodišnjega lutanja pustinjom i stupio u savez s Još uom upravo u isto vrijeme kada je otpuštao one koji će umrijeti. Gospodin je razrješivao brak sa starim Izraelom upravo u isto vrijeme kada je stupao u brak s kršćanskom crkvom. Alf u, odnosno povijest početka, predstavlja Mojsije, a omegu predstavlja Jaganjac. Povijest koju obojica predstavljaju povijest je prispodobe o vinogradu; stoga je Izaijina pjesma o vinogradu Ivanova, Objaviteljeva, pjesma Mojsija i Jaganjca.

Nastavit ćemo ova razmatranja u sljedećem članku.

„Ovo nisu riječi sestre White, nego riječi Gospodnje, i Njegov ih je glasnik dao meni da ih dam vama. Bog vas poziva da više ne djelujete Njemu nasuprot. Mnogo je pouke dano u pogledu ljudi koji tvrde da su kršćani, a otkrivaju Sotonine osobine, te duhom, riječju i djelom ometaju napredak istine, i zasigurno slijede put kojim ih Sotona vodi. U tvrdoći svojega srca prigrabili su vlast koja im ni na koji način ne pripada i koju ne bi smjeli vršiti. Govori veliki Učitelj: ‘Prevrnut ću, prevrnut ću, prevrnut ću.’ Ljudi u Battle Creeku govore: ‘Hram Gospodnji, hram Gospodnji smo mi’, ali se služe običnim ognjem. Njihova srca nisu omekšana ni pokorena Božjom milošću.” Manuscript Releases, svezak 13, 222.

„Božje strpljenje ima svoju svrhu, ali vi je osujećujete. On dopušta da nastane stanje stvari za koje biste željeli da se kasnije suzbije, ali tada će biti prekasno. Bog je zapovjedio Iliji da pomaže okrutnoga i prijevarnoga Hazaela za kralja nad Sirijom, da bude bič idolopokloničkom Izraelu. Tko zna ne će li vas Bog prepustiti zabludama koje ljubite? Tko zna ne će li propovjednici koji su vjerni, postojani i istiniti biti posljednji koji će ponuditi evanđelje mira našim nezahvalnim crkvama? Možda se već pod Sotonskom rukom obučavaju oni koji će razarati i samo čekaju odlazak još nekolicine stjegonoša da zauzmu njihova mjesta te glasom lažnoga proroka viču: ‘Mir, mir’, kad Gospodin nije govorio mir. Rijetko plačem, ali sada nalazim da su mi oči zaslijepljene suzama; one padaju na moj papir dok pišem. Možda će uskoro među nama svakomu prorokovanju doći kraj, i glas koji je pokretao narod možda više neće uznemiravati njihov tjelesni san.“

„Kad Bog bude činio svoje neobično djelo na zemlji, kad svete ruke više ne budu nosile Kovčeg, jao će biti narodu. O, da si znao, baš ti, u ovaj svoj dan, što pripada tvojemu miru! O, kad bi se naš narod, kao što učini Niniva, pokajao svom svojom snagom i povjerovao svim svojim srcem, da Bog odvrati od njih svoju žestoku srdžbu.“ Testimonies, svezak 5, 77.

„Ako ustrajete u tvrdokornosti srca te zbog oholosti i samopravednosti ne priznajete svoje pogreške, ostat ćete podložni Sotoninim kušnjama. Ako se, kada vam Gospod otkrije vaše zablude, ne pokajete niti ih ne ispovjedite, njegova će vas providnost iznova i iznova voditi preko istoga tla. Bit ćete prepušteni tome da činite pogreške slične naravi, i dalje će vam nedostajati mudrosti te ćete grijeh nazivati pravednošću, a pravednost grijehom. Mnoštvo prijevara koje će prevladavati u ovim posljednjim danima opkolit će vas, i promijenit ćete vođe, a da nećete ni znati da ste to učinili.” Review and Herald, 16. prosinca 1890.

